

a crestei albe, plasată la adăpostul unui deal scund, care se continua cu o pajiște presărată cu flori. Dar, deocamdată, valea împădurită era un loc suficient de sigur pentru ca membrii Haitei să ia o pauză, la o distanță confortabilă de Câinii Fioaroși, care îi amenințaseră.

Această pădure părea puțin neobișnuită, însă Norocel era fericit să se bazeze pe propriile instincte și pe credința ce i-o purta Câinelui-Pădure. Atacul Lamei forțase Haita să se mute din nou, și lucrul acesta îi rănise mândria. Dar, în același timp, Norocel se bucura de schimbare. În timpul ultimelor călătorii ale Câinelui-Soare, viața se arătase generoasă cu membrii Haitei, iar Norocel și-ar fi dorit ca această situație să dureze cât mai mult.

— Norocel!

Fiorosul, câinele uriaș cu blana cafenie, își întorsese capul ca să-și latre tovarășul de vânătoare.

— Ține minte, păstrează-ți mirosul în alertă, în cazul în care Lamă și ceilalți din Haita ei vor apărea.

— Nu-ți face griji!

Norocel nu avea cum să o uite pe șefa crudă a Câinilor Fioaroși. Amintindu-și fața ei rânjită și arogantă, simți cum i se zbârlește blana de pe ceafă. Norocel adulmecă aerul rece al pădurii, încercând să depisteze prezența inamicului, dar nu simți decât mirosul frunzelor putrede, al apei curgătoare

